

„Afară din tabără“

„Afară din tabără“

Anumite expresii din Cuvântul lui Dumnezeu, dacă le utilizăm des, ne pot deveni atât de familiare, încât nu ne mai gândim ce înseamnă ele de fapt. Nu mai lipsește mult și ele vor deveni cuvinte goale, care nu vor mai avea nici un conținut corect. Următoarele rânduri se ocupă cu originea și sensul termenului biblic „tabără“. Și credincioșii din zilele noastre trebuie să înțeleagă despre ce este vorba.

1. Însemnătatea biblică a „taberei“

În Vechiul Testament

După numele ei, epistola către Evrei se adresa creștinilor proveniți din iudaism. Lor le era bine cunoscut Vechiul Testament și istoria Israelului. În nici o altă carte a Noului Testament nu sunt explicate așa multe realități din Vechiul Testament, ca imagini ale realităților mântuirii nou-testamentale, ca în epistola către Evrei.

De aceea și tabăra nu era un termen necunoscut pentru evreii credincioși. Era tabăra poporului Israel în timpul umblării lor de 40 de ani prin pustie. Cu acest sens, cuvântul apare pentru prima dată în Exod 16.13: „Și a fost așa: seara au venit prepelițe și au acoperit tabăra, iar dimineața era rouă împrejurul taberei“. Cu acest sens, cuvântul tabără este folosit de multe ori în cărțile lui Moise.

Această tabără a poporului lui Dumnezeu era unică pe tot pământul. Domnul, Dumnezeul lui Israel, îl scosese pe poporul Său din Egipt, pentru a locui în mijlocul acestui popor și pentru a fi Dumnezeul lui (Exod 29.45). Când Balaam, care de fapt a fost pus să blesteme Israelul, a văzut tabăra acestui popor, a exclamat: „Iată, este un popor care va locui deoparte și nu va fi numărat printre națiuni ... El n-a zărit nelegiuire în Iacov și n-a văzut răutate în Israel. Domnul Dumnezeul său este cu el și strigătul unui împărat este în mijlocul lui ... Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove, și locașurile tale, Israele!“ (Numeri 23.9, 21; 24.5).

Era o tabără sfântă, adică despărțită pentru Dumnezeu. De aceea Dumnezeu i-a spus Israelului prin Moise: „Pentru că Domnul Dumnezeul tău umblă în mijlocul taberei tale ca să te salveze și să supună pe vrăjmașii tăi înaintea ta; și tabăra ta să fie sfântă, ca El să nu vadă la tine nimic de rușine și să nu Se întoarcă de la tine“ (Deuteronom 23.14). În practică, lucrurile arătau astfel: fiecare om care era, conform legii, necurat din cauza leprei, trebuia să stea afară din tabără până ce devenea din nou curat (Levitic 13.45,46). Aceasta este o imagine serioasă despre incompatibilitatea păcatului cu Adunarea lui Dumnezeu.

Chiar și atunci când cineva trebuia să fie omorât la porunca lui Dumnezeu, acest lucru trebuia să se facă afară din tabără (compară Levitic 24.14; Numeri 15.35).

Chiar și anumite jertfe pentru păcat (și anume cele al căror sânge era stropit în Locul sfânt) trebuiau să fie arse în afara taberei (Exod 29.14; Levitic 16.27, compară Levitic 6.23). Nici măcar preoții nu aveau voie să mănânce din aceste jertfe.

Tot așa, cenușa jertfei de ardere-de-tot era dusă afară din tabără, dar într-un loc curat (Levitic 6.11). Pentru pregătirea apei de curățire trebuia scoasă din tabără o vițea roșie și înjunghiată acolo, iar cenușa ei era golită într-un loc curat în afara taberei (Numeri 19.9). Din aceste prescripții reiese clar: chiar și tratarea păcatului, așa cum îi plăcea lui Dumnezeu, judecata asupra păcatului, întina (Numeri 19.7).

Un alt caz deosebit îl găsim în Exod 33.7. La dorința poporului, Aaron a făcut un vițel de aur, căruia poporul i s-a închinat ca fiind dumnezeul său! De aceea Dumnezeu a vrut să nimicească poporul, dar s-a arătat îndurător din cauza rugăciunii lui Moise. Totuși, prin acel păcat al închinării la idoli, toată tabăra lui Israel a fost așa de întinată, încât Moise a întins cortul întâlnirii afară din tabără. Cine dorea să-L caute pe Dumnezeu trebuia să iasă din tabără.

În Noul Testament

Această privire de ansamblu asupra însemnătății expresiei „afară din tabără“ din Vechiul Testament este necesară pentru a putea înțelege sensul ei în care este amintită de trei ori în Evrei.

În Evrei 13, versetul 11 citim: „Pentru că trupurile acelor animale, al căror sânge este adus de marele preot în locurile sfinte, sunt arse afară din tabără“. Acest lucru se referă, fără îndoială, la acțiunile amintite din Leviticul 6.23 și 16.27. Tabăra sfântă a Israelului, în care își avea Dumnezeu locuința Sa, trebuia să fie păzită de întinarea cu privire la arderea jefelor pentru păcat. Aici, tabăra reprezenta o rânduială impusă și recunoscută de Dumnezeu.

Apoi urmează versetul 12: „De aceea și Isus, ca să sfințească poporul prin propriul Său sânge, a suferit dincolo de poartă“. Poporul lui Dumnezeu L-a respins pe Mesia, pe Fiul lui Dumnezeu, L-a acuzat cu învinuiri false și a permis să fie condamnat la moarte și crucificat de puterea romană. Chiar dacă nu a mai existat „o tabără“ a Israelului în sensul ei original, totuși sentința de moarte a fost executată în afara cetății sfinte Ierusalim, conform prescripțiilor legii vechi-testamentale. Cetatea Ierusalim cu templul ca centru religios al iudeilor este comparată aici cu tabăra lui Israel, al cărei punct central era cortul întâlnirii.

Ce imagine apare în fața ochilor noștri! În timp ce cea mai mare parte a poporului pământesc al lui Dumnezeu pregătea în Ierusalim – pentru îndeplinirea legii - sărbătoarea Paștelui, Hristos, adevăratul Miel de Paște, trebuia să sufere și să moară în afara porților! În Evanghelia după Ioan, unde se arată de la început foarte clar respingerea Fiului lui Dumnezeu de către iudei, se indică asupra faptului că iudeii nu au intrat în pretoriul roman din cauza sărbătorii Paștelui, pentru a nu se întina (Ioan 18.28; compară Deuteronom 21.22, 23).

Astfel, Mielul lui Dumnezeu, Cel care a descoperit dragostea și harul lui Dumnezeu, a suferit și a murit în rușine și în ocară dincolo de porțile Ierusalimului, în afara unei tabere, care, cu conștiința împietrită și inima rece, moartă, L-a disprețuit și L-a lepădat pe Fiul lui Dumnezeu pentru a-și păstra sistemul religios. Dar nu numai ura iudeilor a fost aceea care L-a mânat pe Domnul din cetate, ci, așa cum au arătat jertfele Vechiului Testament, a fost calea și voia lui Dumnezeu. Prin sângele acestei adevărate jertfe pentru păcat a fost sfințit sau pus deoparte un popor pentru Dumnezeu.

Concluzia pentru evreii credincioși urmează în versetul 13: „Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui”. Răspunsul lui Dumnezeu la modul de acționare al iudeilor a fost acela că și-a lepădat poporul. Cel care caută salvare o poate găsi acum numai la Acela care a făcut lucrarea de împăcare în afara porților Ierusalimului, în locul disprețului. Acest lucru însemna pentru iudei despărțirea de sistemul religios, care de fapt în exterior se lăuda cu respectarea legii, dar care îi întorcea spatele lui Dumnezeu. Spre acest lucru indică desigur imaginea lui Moise care a întins cortul în afara taberei, când Israel și-a făcut vițelul de aur.

Această despărțire de bunăvoie de sistemul religios al iudaismului și ocară lui Hristos în legătură cu această despărțire erau, se pare, un pas foarte greu pentru evreii credincioși. În acest sens găsim indicații în Faptele Apostolilor. Nu dăduse Dumnezeu legea? Nu poruncise El zidirea templului, a locuinței Sale, în Ierusalim? Nu adusese El rămășița din robia babiloniană înapoi în țara părinților lor? Da, toate acestea erau adevărate. Dar iudeii credincioși trebuiau să înțeleagă că, chiar dacă mântuirea venea de la iudei și chiar dacă Hristos era după trup din poporul lor, Dumnezeu a lepădat pentru un timp poporul acesta. Pentru mântuirea veșnică nu există nici un fel de amestec de iudaism și creștinism. Prin distrugerea templului în anul 70 d.H., Dumnezeu Însuși a tras linia provizorie sub istoria iudeilor ca poporul Său pământesc.

2. Însemnătatea termenului „tabără” astăzi

Expresia „afară din tabără” din Evrei 13 înseamnă deci despărțirea iudeilor deveniți credincioși de slujba iudaică, pusă deoparte de Dumnezeu.

Nu mai au aceste cuvinte nici o însemnătate pentru creștinii din zilele de astăzi? Cu siguranță, da! Într-o altă formă există și astăzi din nou o tabără ca în timpul primilor creștini, numai că această tabără se află în mijlocul creștinătății.

Influența iudaismului asupra Bisericii creștine a fost de la început prezentă și a fost combătută cu asprime de apostoli. Citim despre aceasta aproape în fiecare epistolă. După moartea apostolilor, acest duh formalist iudaic s-a impus în scurt timp în creștinătate. Călăuzirea Duhului Sfânt a fost înlocuită cu forme organizatorice rigide. S-a pus mare valoare pe lucrurile exterioare, care au fost împrumutate în parte din Vechiul Testament: clădiri sfințite, obiecte sfinte, ceremonii stabilite exact etc.

În locul darurilor date de Dumnezeu au fost create slujbe spirituale, ca acelea ale preoților. Astfel a avut loc din nou o despărțire între așa-numiții „preoți” și „profani”. Numai „preoții” au putut exersa anumite „acțiuni sfinte”. A fost uitată preoția generală a credincioșilor (1 Petru 2.5, 9; Apocalipsa 1.6), a fost închisă intrarea liberă la Dumnezeu (Evrei 10.19).

În sfârșit, recent s-a ajuns chiar la o nouă lepădare a Domnului Isus; dumnezeirea și umanitatea sfântă ale Fiului lui Dumnezeu, nașterea Sa minunată, faptele și minunile Sale și chiar învierea Sa în trup sunt contestate în creștinătate. Astfel, El, Capul Bisericii, este dat afară din nou.

Da, există și astăzi încă - sau din nou - forme bisericesti care prezintă mai mult sau mai puțin caracteristicile taberei, ale unei tabere încremenite în forme religioase și care îl disprețuiește pe Domnul. De aceea și astăzi pentru creștinii fideli au valabilitate cuvintele: „Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui”.

Acest loc la Domnul Isus, unde ne strângem în Numele Său și unde El a promis să fie în mijloc, acest loc este și astăzi disprețuit. Aici nu i se oferă nimic cărnii, aici nu i se acordă nici un loc omului, ci toată cinstea și autoritatea o posedă numai Cel la care am ieșit: Mântuitorul și Domnul nostru.

clickbible.org